

PROLOOG

8. jaanuaril ilmus ajalehes Gloucester Gazette järgmise sisuga ülevaade:

HIRMU KÜLA

Elanikud varjavad end vaikimismüüri taha

Thanebury küla elanikud elavad pärast viimase kuue kuu jooksul aset leidnud kolmanda kohaliku inimese tema enese kodus mõrvamist pidevas hirmus. Kõik ohvrid leiti oma voodist surnuks lämmatatuna; nad kõik olid kleenukesed eakad daamid, kes elasid üksi. Mitte ühelgi juhul ei täheldatud märke sissemurdmisest ja midagi polnud varastatud. Viimati toimunud pressikonverentsil ütles uurimist korraldav kriminaalpolitsei komissar Ivor Thoroughgood järgmist: „Paistab, et tegemist on väärastunud psüühikaga inimesega, kelle motiiv on meie jaoks hetkel mõistatus. Palume kõigil, kes on nende õnnetute inimeste kodude lähedal midagigi kahtlast või tavalisest erinevat märganud, sellest meile teada anda. Ühtlasi palume kõigil oma kodu turvalisuse tagamiseks erilise hoolega suhtuda ja võõraid inimesi sisse mitte lasta.“

Teadaolevalt ei ole hetkel keegi politsei palvele infot jagada reageerinud. Kohalikud elanikud, kelle poole ajakirjanik pöördus, varjavad end vaikimismüüri taha. Nende pilgust vaatab vastu hirm ja on tunda, et nad varjavad midagi, kuid keelduvad üksmeelselt sellest rääkimast.

ESIMENE PEATÜKK

Ühel märtsikuu alguse reedehommikul tõstis pärast Gloucestershire'i politseijaoskonnas teenitud kolmekümme aastat värskest pensionile läinud Kenneth Harris, detektiivbüroo Harris Investigations värske ainuomanik, pilgu pooleli-olevalt raportilt, et vaadata otsa ta kabinetti astunud ja enda järel ukse sulgenud noorele abilisele Tricia Jessopile.

„Proua Aggs on siin,“ teatas naine.

Harris kortsutas kulmu ja vaatas käekella. „Ta pidi tulema kella üheteistkümneks ja sinnani on veel kümme minutit aega,“ pobises ta ärritatult. „Ma lootsin selle asja siin enne ära lõpetada.“

„Ma hoiatasin teda, et tal tuleb arvatavasti oodata, aga ta on juba viis minutit siin olnud ja hakkab rahutuks muutuma. Ma kardan, et ta lööb põnnama, kui te teda varem vastu ei võta.“

„On sul aimu, mis tal probleemiks on?“

„Oo jaa, asi on abieluline.“ Tricia tasandas diskreetselt häält, et lisada: „Ta arvab, et ta abikaasal on „midagi teoksil“.“

„Nagu näiteks?“

„Ma oletan, et kõrvalsuhe teise naisega.“ Tricia kiikas üle öla, et veenduda, kas uks ikka sai korralikult kinni. „Kuigi mul on raske ta abikaasat süüdistada – see naine on ...“

„Ta on klient ja me ei tee klientide aadressil isikliku sisuga märkusi,“ katkestas teda Harris. „Kas ta ütles sulle, miks ta oma meest kahtlustab?“

Tricia oli seda ametit pidanud vaid mõni kuu, kuid ometi juba näidanud, et ta on palju enamat kui üksnes kena näolapp punase lokikuhila all. Tal olid sõbralik käitumine ja mõistev loomus, mis aitasid närvilistel kundedel end vabalt tunda. Mõned näisid arvavat, et eradetektiiviga aru pidamine pisut nagu kahjustab nende mainet, ja kippusid mõnikord viimasel hetkel ümber mõtlema. Tricia rahustav suhtlemismaneer äratas usaldust ja Harris oletas, et see oli olnud otsustav tegur üsna mitme kopsaka komisjonitasku teenimisel, mis neiuta käest libiseda võinuks. Ta oli täheldanud, et ennekõike vasakule kippuvate meeste naised olid need, kes ta assistendile südant puistasid ja rääkisid seejuures asjadest, mille meesterahvale avaldamine neile piinlikkust valmistanuks. Mis meestesse puutus, siis nemad kippusid Triciale külge lööma ... ja ka nendega oskas ta toime tulla.

Selgus, et proua Aggs polnud kuigi palju avaldanud.

„Ta enda sõnul leidis ta mehe taskust midagi.“ Tricia heitis ülemusele mõistaandva pilgu.

„Kondoomid?“

„Ma arvan küll, kuid ta ei öelnud midagi konkreetsemat. Tema sõnul on see liiga piinlik.“

„Kui ta juba sulle ei öelnud, siis mulle ta vaevalt midagi rääkima hakkab.“ Harris ohkas ja libistas raporti lauasahhliisse. „Hea küll, palu tal sisse tulla.“

„Kohe.“

Mees tõusis, et proua Aggsi tervitada, ja ootas, kuni naine oli ettevaatlikult end tema vastas asuva tooli servale langetanud. Naine paistis pealtnäha olevat viiekümnendates, ilmetu ja kuivetu, ning ta ilmest ei peegeldunud kübetki huumorimeelt. Ta oli piinlikult puhta välimusega ja kandis mingit üsna suvalist pruuni tooni tviidkostüümi, mis talle põrmugi ei sobinud.

Peas oli tal ümmargune üles keeratud randiga veluurkübar, fassongilt üsna sarnane sellega, mida Tricia mõnikord kandis. Noorema naise peas nägi see välja igati võluv, proua Aggsi puhul meenutas kummuli keeratud ööpotti. Harris tundis ulakat soovi ligi astuda ja naise selja taha astudes uurida, kas sel ka käepide on, kuid surus selle endas kiirustades alla. Ta kattis selle asemel käe suuga ja kõhatas.

„No nii, proua Aggs, kuidas ma saan abiks olla?“ küsis ta.

„Asi on härra Aggsis,“ vastas naine. „Tal on teise naisega suhe.“ Sõnad pudenesid proua suust uperpallitades välja, nagu oleks ta need pähe õppinud ja unustamist kartes kiirustades ette kandnud.

„Mis paneb teid seda arvama?“

„Ta hiilib öösiti välja, kui arvab mind magavat.“

„Kuhu ta läheb?“

Proua Aggs heitis mehe suunas hävitava pilgu. „Ma ootan, et selle selgitaksite välja teie. Mulle väidab ta üksnes seda, et ei saa und ja käib autoga sõitmas.“

„Ta väidab, et ei saa und? Kas tal võib näiteks rahaprobleeme olla?“

„Kindlasti mitte!“ Ainuüksi selline mõtegi näis proua Aggsi solvavat.

„Kui kaua ta neil puhkudel ära on?“

„Mitte kaua. Ehk tunnikese.“

„Kui sageli seda ette tuleb?“

„Olen kahel korral ärganud ja avastanud, et teda pole. Esimesel korral uskusin ta juttu. Teisel korral ei olnud ma asjas enam nii kindel. Ja nüüd hakkab mõtlema, kas on olnud ka selliseid kordi, mil ma ei ärganud ega teadnudki ta äraolekust.“

„Millal see viimast korda juhtus?“

„Kuuenda detsembri öösel.“

„Ja enne seda?“

„Umbes kaks kuud varem.“

Harris naaldus tooli seljatoele ja asetas oma kobakad kämb-lad lauale, peopesad ülespoole. „See vist küll mingile tulisele kirele ei viita, proua Aggs, kas te ei leia?“ Ta lasi käiku rahustava hääletooni, mida oli minevikus närviliste kuriteotunnistajate puhul kasutanud. „Kas olete täiesti kindel, et ta ei räägi teile tõtt?“

„Miks tal peaks pärast seda, kui ta on kogu elu öösiti maganud nagu titt, ühtäkki unetus tekkima?“

„Ehk on tal tööl mingeid muresid, millega ta ei soovi teid koormata.“

„Ta on minuga kuni praeguseni kõige suhtes väga avameelne olnud.“

Harris ootas mõne hetke. Tricia jutu põhjal teadis ta, et see pole veel kõik. Oli ilmselge, et proua Aggsi jaoks oli see jutuajamine piinarikas. Kahtlusalusleid küsitledes veedetud aastad olid Harrisele selgeks õpetanud kõik reeturlikud märgid, mis lubasid oletada, et inimene midagi varjab: näolihaste kontrollimatud tõmblused, soovimatus talle silma vaadata. Proua Aggsi puhul olid need kõik olemas. Harris üritas uuesti.

„Need unetusehood – nimetame neid hetkel nii,“ lisas ta, nähes, kuidas proua Aggs protesteerimiseks oma värvitu suu avas, „kas need on ainus põhjus, miks te ...“

„Mitte päris,“ katkestas naine teda. „Ma leidsin,“ proua Aggs kõhkles ja neelatas ja pööras taas pilgu kõrvale, „tema taskust midagi. Midagi niisugust, mis saab kuuluda üksnes naisele.“

Niisiis ei käinud jutt kondoomidest. Äkki siis taskurätik ... või ehk pitsilised aluspüksid. Mees tabas end sekundi murdosaks mõtlemas sellele, missugust aluspesu eelistab proua

Aggs, seejärel, end sellise ülemeelikuse pärast hurjutades, uuris ta edasi: „Kas te küisite abikaasalt, kuidas see, hmm, ese tema taskusse sattus?“

„Küsisin. Ta keerutas kokku mingi läbi ja lõhki naeruväärse loo sellest, kuidas ta oli selle pärast tüdrukute kojuminekut kontoripõrandalt leidnud. Tema enda sõnul kartis ta, et mõni koristajatest võib selle ära näpata, kui ta selle kirjutuslauale jätab.“

„Ja kõik see peaks tõendama, et teie abikaasa murrab teile truudust?“

Proua Aggs langetas pilgu ja hakkas oma pruuni nahkkäekoti lukku näperdama. „Jah,“ sosistas ta. „Sellepärast ma teie juurde tulingi.“

Harris heitis pilgu kellale. See ilutu neurootiline olend oli juba peaaegu pool tundi ta aega raisanud; tal oli tarvis raport kiiresti valmis kirjutada, mitmesse kohta helistada ja enne lõunat ootas teda veel üks kokkusaamine. Siis ütles mees endale, et ta on ebasõbralik: proua Aggsi probleem võis talle ju tühine, ehk isegi pisut naljakas tunduda, kuid naise jaoks oli asi väga tõsine.

„Kas te olete kindel, et eradetektiiv on teie probleemide lahendamiseks parim inimene?“ küsis ta. „Mulle tundub, et see kuulub pigem abielunõustaja tööpõllule, või ehk ... kas te abikaasaga olete kiriku aktiivsed liikmed? Ehk peaksite oma vikaariga juttu puhuma?“

Selline pakkumine näis proua Aggsi sedavõrd vapustavat, et ta suutis oma erutust üksnes suure vaevaga ohjata. „Ma ei saaks sellest pastor Jarmanile mingil juhul rääkida,“ kogeles ta.

„Aga miks te ei võiks pöörduda professionaalse nõustaja poole? Minu assistent võib teile aadressi anda.“

„Ma ei taha nõustamist. Ma tahan, et teda jälitataks.“ Erinevalt varasemast kõhklevast maneerist omandas naise hääl ootamatult otsustava kõla.

Harris tõmbas sügavalt hinge, et endas vulkaanina kerkivat ärritust vaigistada. „Proua Aggs, mitte miski teie jutus ei veena mind selles, et teie abikaasal on kõrvalsuhe. Kui oleks ette tulnud kahtlasi telefonikõnesid või tal oleks õhtul koju tulles krae peal huulepulgajalg või te oleksite ta taskust leidnud kontratseptiive ...“

Proua Aggs tõusis. „Täna, sellest on enam kui küllalt,“ ütles ta. „On ilmselge, et mul ei maksa teie käest abi loota.“

„Vabandust, kui teid pahandasin.“ Mees tõusis ja astus teisele poole kirjutuslauda, sellal kui naine ukse poole suundus. „Kui meil on tegemist ... ee ... perekondlike kõrvalekalletega,“ Harris tajus instinktiivselt, et sõna „abielurikkumine“ oleks samuti solvanguks peetud, „siis tuleb valmis olla erinevateks eba-meeldivateks võimalusteks.“

Proua Aggs kõhkles. Mees tundis tema vastu hoolimata ta ilmetust välimusest teatud sümpaatiat. Ilmselgelt oli tegemist sügavalt õnnetu inimesega.

„Need teie abikaasa öised väljas käimised,“ jätkas mees, „kas need leiavad aset mingitel kindlatel aegadel? Kas te oskate neid millegagi seostada?“

Naine seisis küll seljaga Harrise poole, kuid too nägi, kuidas ta viimase küsimuse peale kangestus.

„Mida te täpsemalt silmas peate?“ küsis ta end ringi pööramata.

„Ma pidasin silmas paar tundi varem tulnud telefonikõnet või mõnd teda silmanähtavalt häirivat kirja.“

„Oi ei, ei midagi niisugust,“ ütles naine, kuid ta hääl oli ebahev ja pingegi polnud kuskile kadunud. Siis pööras ta end ilmselgelt suure pingutusega taas Harrise poole vaatama.

„Ma tahan, et teda jälitataks,“ kordas naine. „Kui ta järgmine kord välja läheb, tahan ma teada, kuhu ... ja mida ta seal teeb.“

„Kuidas ma võin teada, millal see juhtub?“

Proua Aggs pörnitses oma jalgu. „Tagantjärele mõeldes meenub mulle, et viimasel korral muutus ta umbes enne seda vaikseks ja endassetõmbunuks. Ehk saaksin teile teada anda, kui see taas juhtub ... siis võiksite meie maja lähedal vahti pidada ja teda jälitada. Kas see tuleks kõne alla?“

„Tuleks ikka, kui te seda soovite, aga kui ma pean enne, kui midagi juhtub, mitu ööd ootama, kujuneks see teie jaoks väga kalliks.“

„Kui kalliks?“

Harrise huvi proua Aggsi ja ta probleemide vastu sulas kiires tempos. Tegelikult ei tahtnud mees seda töötsta. Ta nimetas summa, mille arvas kindlalt naise eemale peletavat. Daam näis küll jahmuvat, kuid ei löönud siiski kohe käega, nagu mees lootnud oli.

„Ma mõtlen selle peale ja annan teile teada,“ ütles ta ja lahkus.

Harris pöördus olgu kehitades laua taha tagasi ja võttis raporti välja, aga vaevalt jõudis ta kausta avada, kui uksele kergelt koputati ja sisse astus Melissa Craig. Teda nähes haihtus mehe ärritus silmapilk.

„Kallis, sa näed imeline välja. Mulle meeldib su soeng,“ ütles ta.

Melissa puudutas rahuloleva naeratusega oma pealage kroonivat läikivat pruuni krundi.

„Täna, ma lasin selle värskelt teha.“ Saabuja vajuks pisut hingeldades hetk tagasi proua Aggsist vabaks jäänud toolile. „Küll mulle meeldiks, kui see kontor ei asuks kõige ülemisel korrusel,“ kurtis ta.

„Muud ma endale hetkel lubada ei saa. Cheltenham ei ole odav koht.“

„Tundub nii.“

„Aga siit avaneb kena vaade aedadele,“ mainis Harris. „Ehkki aknast välja vaatamiseks mul eriti aega ei jää,“ lisas ta naise kergitatud kulmu märgates.

„Rõõm kuulda. Kas sul on sel nädalal palju tegemist olnud?“

„Töö vähesuse üle küll kurta ei saa, arvestades, et olen seda ametit pidanud vähem kui kaksteist kuud.“

„Kas see vihase olemisega daam, kellega ma trepil kohtusin, oli kunde?“

„Ma loodan, et mitte. Mul on tunne, et temaga oleks janti rohkem, kui asi seda väärt.“

„Mis tal mureks – abikaasa paneb üle aisa?“

„Nii ta väidab. Minu meelest kujutab ta seda endale lihtsalt ette.“

„Vaene naine,“ tähendas Melissa. „Ta pole just jalustrabava välimusega. Ehkki mine tea, ehk on ta selle pelutava välimuse taga vägagi seksikas.“

„Ma eelistan sinu välimust ... ja sinu masti seksikust.“ Mehe käsi sirutus üle kirjutuslaua Melissa oma haarama ja ta naaldus naist suudlema, kuid viimane vabastas end kiirustades.

„Kontoris jäävad sellised asjad ära,“ ütles ta kindlalt.

„Kuidas soovid. Mida sa linnas teed?“

„Käisin poodides, juuksuris, panin korrektuuripoognad posti.“

„Nathan Latimeri järjekordne edukalt lahendatud juhtum.“

„Ma kardan küll.“

„Miks kardad?“

Melissa tõusis ja hakkas kabinetis edasi-tagasi kõndima. „Mõnikord ma mõtlen, et on aeg suunda muuta,“ ütles ta.

„Ma olen kirjutanud kakskümmend krimiromaani ja pole kindel, kas tahan seda lõputult teha.“ Ta näole ilmus ootamatult kelmikas naeratus. „Ehk võiksin päris asjaga kätt proovida. Kuidas ma sulle partnerina meeldiksin? Harris & Craig, Kurikaelte Hirm Inc?“

Mees mügistas naerda. „See töö ei meeldiks sulle üldse. Vahel võib olla päris tüütu mõne väidetavalt jalga vigastanud nadikaela sabas tolgendada, lootes, et ta end liikuvalle bussile hüpates ära annab ... või koos sekretäriuga urgashotellidesse hiilivatest ula peal abielumeestest pilte klõpsida.“

„Sinu jutust jääb mulje, nagu oleks see üks paras rist ja viletsus. Ega sa ole kahetsema hakanud?“

„Ei, muidugi mitte. Samas ei saa salata, et ma ei ütleks ära ka mõnest väheke põnevamast ja suuremast asjast.“ Ta heitis kiire pilgu ukse poole, et siis usalduslikult lisada: „Triciale meeldiks kangesti mõni eriti vürtsikas juhtum, nagu ta seda kirjeldab.“

Melissa naeris ja tõusis siis püsti. „Ma hakkan nüüd minema. Ega sa Fordide laupäevast kokteilipidu unustanud ole?“

Harris manas näole grimassi. „Kas ma ikka pean tulema? Need lõunasöögiga ühendatud mokalaadad ei ole tegelikult üldse minu teema.“

„Ma tean, aga Iris on ikka veel Prantsusmaal ja üksi on see kohutavalt nüri ettevõtmine. Palun, Ken.“

„Hea küll, eks ma siis tulen, aga mul on enne rahvamassi ette astumist väikest turgutavat napsi vaja.“

„Tule piisavalt vara minu juurde ja see on kindlustatud.“

TEINE PEATÜKK

Melissa tabas Tanners Cottage'i madala laega rahvarohke elutoa teises otsas seisva Ken Harrise anuva pilgu. Major Dudley Ford, kelle niisamagi punetavad palged olid soojuse ja veini koosmõjul suisa lillakaks tõmbunud, näis olevat ta energiliselt nurka surunud ja kostitas nüüd oma lugudega, vehkides nende illustreerimiseks jõuliselt kummaski käes oleva pudeliga. Kitsas ruumis erinevaid vestlusi arendada üritava enam kui kolmekümne inimese tekitatud müratase ei lasknud Melissal küll kuulda, mida nende koleeriline peoperemees rääkis, kuid ta olnuks valmis tegema arvestatava panuse selle peale, et mees korrutas taas oma teadatud vaateid kurjategijate kohtlemise küsimuses. Korralik laks vana head sõjaväelist distsipliini pisivarastele, piitsutamine röövkallaletungi eest, ülespoomine mõrtsukatele – nii Melissa ise kui ka teised külaelanikud olid seda kõike korduvalt kuulnud. Vaene Ken, mõtles Melissa. Ta hakkas ajutist üksindushetke ära kasutades läbi rahvahulga meeste suunas nihkuma, kuid ta tee löikas ära majori naine Madeleine, kes torkas talle nina alla hõbedase kandiku suupistetega.

„Meil on nii *hea meel*, et härra Harris täna meie seltskonda sai tulla,“ nurrus naine oma abikaasa ja ta pantvangi poole kiigates. „Ilmselt on teie elu nüüd, mil ta enam politseis ei tööta, oluliselt *lihtsam*.“

„Lihtsam? Mil moel?“

Nii konkreetne küsimus näis proua Fordi hetkeks jahmatavat, tema hoolikalt meigitud näole kleebitud naeratus löi sekundiks vankuma ja lahvas taas uuesti, seekord teeseldud kelmikusega, ta näol särama.

„Ma mäletan nii hästi, kui palju muutus, kui Dudley sõjaväest erru läks,“ selgitas ta. „Ebakindlust enam polnud – tunnet, et ma ei saa kunagi kindel olla, kus ta on kuu aja pärast või kui kaua ta võib ära olla. Sedalaadi asjad muudavad suhte mõnikord ... üsna keeruliseks. Kas teile siis ei andnud suhtes oma ... ee, sõbraga,“ ka selle sõnaga käis kaasas tähendusrikas naeratus, „kindla tööaja puudumine kuidagi tunda?“

„Ei ütleks, et oleks andnud,“ vastas Melissa üliasjaliku tooniga. „Teate, meie Keniga ei ela koos, niisiis pole seda probleemi tekkinud.“

„Oo, muidugi mõista. Ma ei tahtnud vihjata millelegi sündsusetule ...“

Oo jaa, tahtsid ikka küll, sa vana uudishimulik nõiamoor, mõtles Melissa endale volovani napsates, ja sa ei tohiks rohelist värvi kanda, see tekitab tunde, nagu oleks sul sapivoolmed. Aga valjusti ütles ta hoopis: „Madeleine, need on täiesti jumalikult hõrgud – palun viige need ära või ma pistan kõik nahka!“

„Teil on õigus, need on suurepärased!“ Rahvahulgast tekkis nende kõrvale tugevate näojoonte ja suurte tumedate silmadega naine, kes sirutas ta liibuva villase kleidiga sobivas toonis mooruspuukarva küüntega käe lõherulli järele. „Arvestades, kui lühikest aega me siin elanud oleme, oli teist ja teie abikaasast nii kena meid külla kutsuda,“ jätkas ta ja pistis toidupala suhu.

„Mu kulla preili Donovan, meil on nii hea meel võimaluse üle teid pisut paremini tundma õppida ... ja me oleme rõõmsad

selle üle, et teil õnnestus oma isa veenda ... kas te juba tunnete proua Craigi?“ Madeleine'i võrdlemisi pungis silmade pilk liikus nende kahe vahet. „Tegelikult,“ lisis proua Ford ülekeevalt, „on ta Mel Craig, krimikirjanik, meie kohalik kuulsus. Me oleme ta üle väga uhked.“

„Ärge pöörake sellisele sildistamisele tähelepanu,“ tähendas „kuulsus“ naeratades. „Ülem-Benburys olen ma lihtsalt üks külaelanikest. Ja miks nii ametlikult – mu nimi on Melissa.“

„Ja mina olen Sirry. Mu isa pani mulle nimeks Cerulean¹ ja mu noorem õde on Magenta², aga meid kutsutakse lihtsalt Sirryks ja Gentyks,“ selgitas vanem preili Donovan.

„Millised ebaharilikud nimed, kas pole?“ sädistas Madeleine. Tema hääletoon andis mõista, et „ebaharilik“ oli „veidra“ sünonüüm, kuid Sirry üksnes noogutas, neelas oma lõheampsu alla ja võttis järgmise.

„Nii originaalne lähenemine,“ lainetas Madeleine. „Kunstnikel on ikka tõelist ... inspiratsiooni, eks ole, Melissa?“ Ta pöördus taas Sirry poole. „Kas teil on vaid üks õde?“

„Meil oli ka vend, Saxe³.“

„Oo jaa, see eriline sinine toon. Kui omapärane!“ Madeleine sillerdas kiledalt naerda, see heli meenutas Melissale klaasi purunemist. Peoperenaine ei paistnud märkavat minevikuvormi kasutamist ega üle Sirry näo libisenud varju. „Milline spekter, tõepoolest,“ jätkas ta reipalt. „No nii, ma jätan teid kahte omavahel lobisema.“ Ta kadus rahva sekka, kandik elegantselt ülespoole pööratud peopesale kergitatud.

¹ Punaka varjundiga helesinine värv. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

² Fuksiinpunane.

³ Erksinine.

„Kuidas sisseelamine sujub?“ küsis Melissa pärast lühikest pausi, mille ajal Sirry näis oma mõtetega kuskil kaugel eemal olevat.

„Tundub, et kenasti.“ Tüdruk silmitses joogiklaasi oma käes. „Me Gentyga oleme oodanud kohtumist Iris Ashiga,“ jätkas ta pärast järjekordset pausi. „Ta on vist sinu sõber?“

„Täpselt nii. Talle kuulub maja kohe minu oma kõrval, aga ta on hetkel ära.“

„Me lootsime, et ta on siin. Meie meelest tuleks teise kunstnikuga suhtlemine isale kasuks.“

„Ta on Provence'is, veedab talve alati seal,“ selgitas Melissa. „Ta peaks paari nädala pärast tagasi tulema. Ma kirjutan talle ja mainin teie külla kolimist, kindlasti tahab ta väga teie isaga kohtuda. Tema sõnul oli ta kunstikooli päevil üks ta õpetajatest.“

„Kas tõesti?“ Sirry nägu löi särama. „Ma julgen arvata, et isa mäletab teda. Tal on fenomenaalne mälu kõigi inimeste osas, keda ta tunneb ... või pigem, on tundnud.“ Tüdruku hääl muutus vaiksemaks ja naeratus hääbus, juba teist korda tuhmistasid ta säravaid silmi mingid ammused mälestused.

„Niisiis on su isa samuti siin?“ Melissale pakkus võimalus kohtuda mehega, kes oma eraklike kommete tõttu kohalikes üksjagu uudishimu tekitas, teatavat põnevust.

„Ta seisab seal, akna all. Genty on tema juures.“ Sirry viipas veiniklaasiga umbes seitsmekümnese nägusa liivakarva juustega mehe poole, kes tühja pilguga inimsamma vahtis, panemata pealtnäha ta kõrval seisvat tumedapäist naist tähelegi. Sirry näole kerkis mõtlik ilme ja ta vaikis mõned sekundid, pilk isas ja ões kinni.

Melissa, kes püüdis jutujärge uuesti üles võtta, tähendas: „Teie Gentyga olete väga sarnased. Ilmselt olete mõlemad emasse?“

Sirry noogutas äraolevalt. „Jah, me oleme välimuse temalt saanud.“

„Teda ei ole täna siin?“

„Ta on oma pere juures Varssavis. Tal on ... pärast Saxe surma raske olnud ... mu vend oli välimuselt isasse, kuid ema iseloomuga ... nad olid väga lähedased.“ Sirry pilgutas pisaraid tõrjuda üritades silmi.

„Tema surm oli arvatavasti teie kõigi jaoks väga suur hoop,“ sõnas Melissa leebelt. Ta lisis lühikese pausi järel: „Ma olen Irise jutust aru saanud, et teie isa tööd on väga hästi tuntud.“

Sirry ohkas ja vahtis oma tühja veiniklaasi. „Ta pole pärast Saxe'i surma kordagi pintsli või pliitsit kätte võtnud. Me lootsime, et Gloucestershire'isse kolimine ... Hampstead oli mälestustest tulvil – arvasime, et keskkonnavahetus ehk ... aga tundub, nagu oleks valgus ta elust kadunud.“ Viimaseid sõnu öeldes kergitas ta pead. Silmist paistis taas valu ja kübeke mingit muud emotsiooni, millele Melissa ei osanud nime anda.

Sel hetkel astus nende juurde Alice Hamley, kirikuõpetaja naine, kes küsis: „Kas keegi teist on preili Willist näinud? Ma tahtsin temaga kiriku lilledest rääkida.“

Melissa raputas pead. „Marthat? Ei ole. Ehk on ta juba koju läinud.“

„Ma pole päris kindel, kas ta üldse siin oligi. Paistab, et keegi pole teda näinud.“

„See on imelik,“ ütles Sirry. „Kui ma temaga eile rääkisin, siis lubas ta tulla. Ta lausa ootas seda. Me pakkusime, et võtame ta peale, aga ta ütles, et jalutab hea meelega. Huvitav, kuhu ta siis jäi?“

„Ehk oli ta liiga väsinud. Vahet pole, ma helistan talle varsti,“ lubas Alice. „Ja kuidas teil enda Larkfield Barnis sisseseadmine läheb?“ päris ta innukalt.

Sirry vastas talle viisakal toonil ja kohe tulid uued küsimused. Melissa kasutas võimalust minema lipsata ja ühineda Ken Harrisega, kes oli Dudley Fordi käest minema pääsenud ja astunud akna alla, kus ta Sirry isa ja õega juttu ajas.

„Teie olete ilmselt härra Donovan,“ ütles Melissa. „Mina olen Melissa Craig, rääkisin just teie teise tütreaga.“ Ta sirutas käe ja mees võttis selle pisut kõhklevalt vastu. Naeratamine paistis temalt suurt pingutust nõudvat.

„Õelge mulle Cluny,“ ütles ta. „Ma tean, mida te mõtlete,“ jätkas mees ja naise kõrv tabas ta kummaliselt elutus hääles kübekest Iiri aktsenti. „Mehe jaoks veider nimi, aga mu ema käis sellega peale. Just sellenimelises kloostris tundis ta esimest korda, kuidas ma end ta üsas liigutasin. Tema jaoks ei tulnud mulle mingi muu nime panemine kõne allagi.“ Mees oli ilmselgelt seda lugu korduvalt rääkinud, kuna ta tegi seda mehaaniliselt nagu õppetükki kordav laps.

Ta noorem tütar sirutas Melissale käe. Tal oli samasugune särav ja kirgas naeratus nagu ta õelgi. „Mina olen Genty,“ ütles ta. „Nüüd, kui teil on perekonnalegend ära kuulatud, võime endid tuttavateks lugeda.“

„Kus Sirry on?“ Ruumis otsivavalt ringi vaatava Cluny hääles oli kübeke ärevust. „Ma ei näe teda, Genty ... Kus Sirry on?“

„Minust jäi ta kirikuõpetaja naisega rääkima,“ ütles Melissa.

„Ta ei tohiks niimoodi ringi uitama minna ...“

„Kuss, isa, küll ta tuleb – jah, seal ta ongi.“

„Ma näen, et te tutvusite Melissaga,“ tähendas Sirry nendega taas liitudes. „Meil oli nii huvitav jutuajamine. Isa, kas sa teadsid, et Melissa on kuulus krimikirjanik?“

„Ah või kirjanik?“ Cluny silmadesse tekkis esimest korda kerge huvikübe. „Mõistagi suurepärane amet. Aga nõuab ka

palju harjutamist. Väga palju harjutamist,“ rõhutas mees, sellal kui Melissa naeratas ja noogutas. „Harjutamine teeb meistriks. Eks ole nii, mu kullakesed? Kas ma pole seda alati öelnud? Harjutamine teeb meistriks.“

„Täpselt nii see on, isa. Harjutamine teeb meistriks,“ kuulutasid õed kooris. Nad vaatasid otsekui saladust varjavad lapsed salapärasest põgusast naeratusest vahetades kõigepealt isa poole ja siis teineteisele otsa. Siis paistis neile meenuvat, et nad pole üksi, Genty sikutas Clunyt käsivarrest ja ütles: „Me peaksime nüüd minema hakkama. Meil on kella poole kaheks laud kinni pandud.“

„Nad viivad mind mingisse peenesse restorani,“ selgitas Cluny ja lasi end puikle mata minema talutada.

„On alles veider perekond,“ tähendas Ken Harris, kes selle jutuajamise jooksul vaikinud oli. Ta võttis Melissa käest kinni. „Kas hakkame samuti minema? Mis meil lõunaks on? Ma olen nälga suremas.“

„Nälga? Pärast kõiki neid suupisteid, mida ma sind vohmimas nägin?“

„Sellest ei saaks lindki söönuks. Lähme nüüd, enne kui see vana metsaline jälle mulle oma pada ajama hakkab.“

„Me ei saa hüvasti jätmata minema hiilida.“

„Katsuks siis sellega ühele poole saada. Proua metsaline seisab sealsamas, ukse juures.“ Mees suundus otsustavalt läbi rahvasumma, Melissa kiiluvees. „Suur tänu teile, oli väga meeldiv pidu,“ ütles ta peoperenaisele.

Madeleine õnnistas teda ühe oma kõige suuremeelsema naeratusega. „Mul on nii hea meel, et te tulla saite,“ nurrus ta. „Melissa, ma mõtlesin, et ehk astute koduteel preili Willise juurest läbi ja veendute, kas temaga on kõik korras. Ma olen ta pärast pisut mures.“

„Muidugi teeme seda, Ken, eks ole?“

„Liigutamine tuleb üksnes kasuks.“ Mees patsutas oma kõhtu.
„Eriti pärast kõigi nende maiuspalade söömist!“

„Sa vana libekeel!“ sosistas Melissa, kui nad välisukse poole suundusid.

„Ega te ometi juba minema hakka?“ Köögist ilmus kahe värskest avatud pudeliga major Ford. „Kui kahju. Eks me peame oma jutujamist mõni teine kord jätkama, mis?“

„Ma jään seda ootama,“ lubas Harris viisakalt.

„Mis teemal te siis juttu vestsite?“ küsis Melissa, kui nad teele asusid. „Ei, pole vaja öelda. Korra- ja õiguskaitse allakäigust, mille taga on kõik need nannipunnidest hädised vasakpoolsed ...“

Mees turtsatas naerda. „Umbes nii. Lisaks kübeke kohalikku keelepeksu. Vanapoisile pakuvad Donovanid väga suurt huvi, eriti tütreid. Ta nimetas neid kenaks väikeseks sälu paariks.“

„Igavene seksist!“

„Isa tundub väheke imelik olevat ... tegelikult nad kõik.“

„Neil oli vend, kes suri. Paistab, et see on tervele perekonnale muserdavalt mõjunud.“

„Millega tüdrukud tegelevad?“

„Ma kuulsin, et üks neist – ma ei tea täpselt, kumb – õpetab Cheltenhami kunstikolledžis. Nad on siin kõigest paar kuud elanud.“

Nad jõudsid tee otsa, kust selle üks haru Melissa majakese poole pööras, ja Harris hakkas automaatselt sinnapoole minema, kuid Melissa haaras ta käsivarrest. „Mäletad ikka, me astume preili Willise juurest läbi?“

„Kas me tõesti peame? Sa pole ju selle mutikese pärast tõsiselt mures?“

„Asi pole selles – ma ju lubasin. Lisaks võib juhtuda, et ta on haigeks jäänud, tal oli mõne aja eest südameinfarkt ja ta on endiselt angiiniga hädas.“

„No olgu siis.“

„See ei ole kaugel.“

Majake asus vaid mõnesaja meetri kaugusel, kuid tee viis ülesmäe ja selleks ajaks, kui nad Martha Willise koduni jõudsid, ähkis Harris mis kole. „Sa oled vormis väljas,“ nentis Melissa rangelt. „Liigutad ennast liiga vähe. Olemegi kohal.“

„Kena väike kohake,“ tähendas mees. „Ainult kuidagi eraldatud.“

„Eriti üksi elava vanainimese jaoks,“ nõustus Melissa. „Martha on pärast Donovanide siia kolimist palju õnnelikum olnud. Larkfield Barn on sealsamas, tee otsas.“ Ta osutas kivimaja poole, mida puudesalu poolenisti varjas.

Harris noogutas ükskõikselt ja pistis käed taskusse. „Ma ootan sind siin.“

„Nagu soovid.“ Melissa lükkas värava lahti ja kõndis mööda lühikest rada eesukseni. Kella polnud, niisiis koputas ta sõrmenukkidega ukse pihta. Ei midagi. Ta lõgistas postkastiluuki, kummardus siis ja hõikas läbi pilu. Ikka ei midagi.

„Proovi tagaust,“ soovitas väravale nõjatuv Harris.

Tagumine uks oli kinni, kuid mitte lukus. Sealte pääses otse kööki. Melissa, käsi lingil, hõikas uuesti: „Preili Willis, kas te olete siin? See olen mina, Melissa Craig.“ Vaikus. Ta astus kööki, hõikas uuesti ja kuulatas. Majast ei kostnud ühtki muud heli peale keskküttepumba sahina ja puidust kummutil seisva vanamoodsa kella tiksumise.

Melissa hõikas uuesti, järjest murelikumalt. Siis avas ta koridori viiva ukse, pooleldi oodates ja pooleldi kartes, et näeb

liikumatus kogu põrandal lamamas, kuid seal polnud kedagi. Ta kontrollis kahte alumisel korrusel asuvat tuba ja ronis hetkelise kõhkluse järel kitsast trepist üles.

Tillukesele trepimademele avanes kolm ust, mis kõik olid suletud, ja valgus paistis trepile üksnes läbi eesukse jääklaasist ruudu. Melissa hüüdis taas ja koputas seejärel ühele ustest. Keegi ei vastanud, niisiis lükkas ta selle lahti ja vaatas sisse. Tühi vannituba. Ta proovis järgmist, otse trepi vastas asuvat ust. See oli kapp, mille riiuleid täitis kenasti kokku pandud voodipesu.

Kolmas uks oli pisut poikvel. Melissa koputas ja paotas seda seejärel ettevaatlikult. Kardinaid olid ees, kuid nende vahelt immitsev valgus lasi tal näha mööblitükke: riidekapp, peeglilaud, voodi ... mis polnud tühi.

Süda kohutavast aimusest kloppimas, kiirustas Melissa akna juurde, tõmbas kardinaid eest ja pööras end ringi. Ta seisis mõned sekundit hirmust tummana, silmitsedes voodis lamavat õudust. Siis pistis ta karjuma.